

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Utskrift:

Nådigaſte!

Millioner tack för Edra sköna - oförlikneliga tröstande
Bref, som jag så många gånger - alltid med förtjusning
genomläst. - Vålsignelse öfver Er! - Ni huggvalar mitt
hjertera, då jag deremot med mina brev endast sönderfliter
Edert - med berättelsen om mitt elände, om min gräns-
lösa, dåraktiga sorg! Ja, Nådigaſte! det get stunder
då jag är öfvergifven - och jag däre jag befinnar ej, att
Förflynnen styrer alla människors öden - jag borde undan,
kasta mig den; men en blick på min Annette - denna
Annette, som så yr och munter fördom hopprade omkring mig
och nu ligger där så hjälplöst lidande. - O! denna blick är
för hård för mig - Åh! min varselje intages af en grafisks
rykning - Åh! mitt förnuft försvinner - och o Gud! förlåt -
förlåt den fruga dödelige, om han vågar i desförståndens
ögonblick anklaga din barmhertighets!

Nådigaſte! Huru många vålsignelser har ej detta tack,
samma hjertera utgjutit öfver Er, för allt det Ni vårdigats
jända mig och min syster! - Jag kan ej tulla Er - blott
säga, att annu och aldrig skall det finnas en så välgir-
de vän som Ni -! På Prästmötet i denna månad disputerade
Prästerna om ångslarne - om de funnos - huru de voro skapade
hvad de förutade. - O! huru gärna hade jag ej velat häfta
med Er till Linköping - ledt Er vid handen midt ibland
dem - och sagt: I Mån! se i denna Guds varselje, Edra
Drömmar realiserade - Jag var nakot, Hon klädde mig -
Jag var hungrig, Hon mättade mig: Drottningen Edra här-
klyfverien om varseljer dem ingenjedd - O! varen så
för.

förnuftige som jag; fällens ned, tillbeden henne och med
den samma Skaparens mästerverk. - Lygden och Örnheten!
Kanske lyser ännu Klippets stråle för mig; i huru matt,
spider den dock, sällhet öfver hela mitt jag - min sluftra
lyns' åtminstone vara något bättre. - Ömärkligt är väl
nästan denna förbättring - men det är ändå så ljust
att omfatta denna lilla plankan af det stormbrutna
Klippets båt. - Seltzer vattnet, som nu utgör dess endaste
medicin, tyckes göra sin goda verkan. - Ah! min Gud!
vilken sällhet för mig att återfå henne! Land i hand
skete vi hafva inför Er - och vid Er fötter utgjute vår
innerligaste tackfägel för allt Edert ädelmod!

Hvad jag beklagar min förlust, att ej kunna komma
till Er i Söndags om afton! - Så mycket Damer! Ah!
hvad byr jag mig derom! Förtröstad till känslor, ver-
kar visst ej en glansande yta på mig. - Jag har sett min
sluftra vara en fullkomlig Skönhet; jag ser henne nu
af fallen - med insjunkna ögon och kinder - och hon är
ändå för mig den samma sköna gläcka. - Nej, kjerket,
själen, är det som varar öfver denna förgångliga yta -
men jag hade då kunnat ja tala några ord vid Er -
jätt kanske en godhetsfull blick - Se, Nådige! -
Detta är mer än all verdens Skönhet. - - -

I Tisdags afton var jag ett ärrende hos Ericsoni. Hos Ederi
Salem var Musik af blåsinstrumenter; och nästan förordade
jag Er, att Ni väl kunde ahöra detta, men ej tillåta mig att
spela för Er - men i det jag gick backen införe såg jag Gusi
Edert Bibliotek. - I Säkert sut Ni der och läste eller säref -
En lång stund stod jag utanföre och var försänt. i

si

med
iheten!
matt,
klufsu
är väl
Ejukt
uttra
endaste
a Gud!
hand
te var
-!
koma
! Ah!
er, ven
det min
ne, nu
hon är
hjärtat,
ytta-
Er-
-!
er ider i
con:de
nig att
jag hvi
järef-
i
se

Ja många tankar - Jag drömde mig upp till Er - Jätt vid
Er fida och med Er nyöt jättheten af någon god lektur -
nyöt att säga Er huru innerligen god Ni är - och huru
vånd. Just, oxplörligt detta hjerta fastat sig vid Er och i
erighetens erigheter tillber Eder.

Ni täl ej att spela - Huru skall jag förklara detta? - Ni
med dessa fina känsliga organer skulle ej kunna tåla detta
himmeiska språk till Hjertat! - Jo, jag tror, att Ni, med så
innerligen fin kläret och ^{lämt så hända Nerver!} känsla, ej kun. fördraga det grov-
siera som är i så väl klaver som violin-musik. - Bläs-
musik är jag visst muttar Er mindre, och ännu mindre
gläs-harmonika - O! det är änglarnes språk, och det skall
Ni visst tåla... Amars skall det vik hända alla Ömra per-
soner, att de af musikens utöfning lida ganska mycket -
jag vill just ej taga mig själv till exempel - mina känslor äro
så grofva - men ändå känner jag ibland vid mitt klaver, då
jag spelar mina favorit-stycken, en värse som liknar feber-
anfäll och lemnar efter sig en dödande matthet. För mycket
spända Nerver måste väl dertill. vara orsaken - O! men
denna matthet är ändå så ljuf.

Nädigaste! O gläds med mig! min Annette är nu så mycket
bättre, att hon kan sitta uppe hela qvarten och äfven äta litet.
Vore dess svettning öfver, hoppades jag hennes snara restitution;
men den är väl en följd af matthet och således ej så lätt öfvervunnen.
Ack! hvad jag i många afseenden längtar efter dess vinkonst!

Jag nödgas i morgon resa att tala vid en döende man vid
Söder-sjöning, Herr. lefesor Rydberff, som haft min sa l. Fars
affärer em hand. - Huru ledsam är ej denna resa ifrån min
sjuka Klufsu!

Nädigaste! I erighet leper jag

Eder

Edmjukt, vän och tjänare,

And. Carlström.

